

عنوان مقاله:

انسان شناسی و تاثیر آن بر نظم سیاسی مطلوب در اندیشه محمدتقی مصباح یزدی

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای سیاسی معاصر، دوره 5، شماره 13 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

علی باقری دولت آبادی - استادیار علوم سیاسی، دانشگاه یاسوج

نسیبه نوری - کارشناس ارشد علوم سیاسی، دانشگاه یاسوج

خلاصه مقاله:

چکیده در حال حاضر توجه به انسان شناسی و نقش آن در شکل دادن آرای سیاسی متفکران و فیلسوفان بخش مهمی از پژوهش های حوزه اندیشه سیاسی را به خود اختصاص داده است. یکی از برجسته ترین متفکران حوزوی که آرای سیاسی اش فضای سیاسی کشور را متأثر کرده، آیت الله محمدتقی مصباح یزدی است. سوال اصلی، که پژوهش حاضر قصد دارد به آن بپردازد، این است که انسان شناسی مصباح یزدی چه تاثیری بر نظم سیاسی مطلوب از نگاه وی داشته است؟ طبق فرضیه مقاله، مصباح یزدی در چهارچوب فلسفه اسلامی و مشخصا فلسفه متعالیه به ارائه انسان شناسی دینی فلسفی مبادرت ورزیده و سپس بر اساس نوع نگاه خود درباره انسان و عقل، به ضرورت وحی و نبوت و از دریچه آن به رابطه دین و سیاست پرداخته است. برای بررسی این فرضیه از روش هرمنوتیک فلسفی هانس گئورگ گادامر، یعنی توجه به نقش پیش فهم ها و پیش فرض ها در فهم متن، استفاده شده است. یافته های پژوهش نشان می دهد که نقص انسان و عدم کفایت عقلی او برای تامین سعادتش در نظر آیت الله مصباح یزدی، راه را برای حکومت ولایی در اندیشه ایشان باز نموده است.

کلمات کلیدی:

کلیدواژه ها: انسان شناسی، آرای سیاسی، مصباح یزدی، هرمنوتیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1292468>

